

illust : KAMUI710 story : miimemine

จ้าว
นางใจ
แห่ง
[ห้อยห
หวน]

亲爱的延王

จ้าว ดวงใจ แห่ง [เหยียนเหว] หวิง

illust : KAMUI710 story : miimemine

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 212

จำดวงใจแห่งเหยียนหวาง

เขียนโดย miimemine

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2566

ราคา 435 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4723-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์วินาย : พัชรารพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

บรรณาธิการเล่ม : วิไลวรรณ ใยดี พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : KAMUI710 รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

ในที่สุด จ้าวดวงใจแห่งเหยียนหวาง ก็ออกมาเป็นรูปเล่ม
ให้นักอ่านได้เป็นเจ้าของกันแล้วนะคะ! นี่ก็เป็นเรื่องที่สองใน
นามปากกา miimemine แล้วค่ะ...เรื่องนี้เป็นจักรวาลเดียวกันกับ
เจ้าแสนชน เป็นเรื่องราวของคุณชายใหญ่แห่งตระกูลใจ! สำหรับ
เราแล้วเรื่องนี้เขียนยากมากเลยคะ ฮ่าๆ เขียนได้บ้าง หยุดพักบ้าง
ไปๆ มาๆ เรื่องนี้ก็กินระยะเวลาเกือบสองปีได้เลยคะ เรื่องนี้
เราตั้งใจกับมันมาก ตั้งใจมากพอๆ กันกับเรื่อง เหตุใด...ภรรยาข้า
ช่างน่าตื่นใจ! เลยละ!

เรื่องนี้จะเล่าถึงความสัมพันธ์ของคนสองคนที่เริ่มต้นจากศูนย์
แล้วพัฒนามาเรื่อยๆ จนมาเต็มเต็มซึ่งกันและกัน เราก็หวังเป็นอย่าง
ยิ่งเลยคะว่าเด็ก ๆ ในเรื่องจะทำให้ทุกคนอิ่มเอมใจไปกับความรัก
ของคนทั้งคู่ คอยเฝ้าดูพวกเขาเติบโตไปด้วยกันนะคะ

สุดท้ายนี้ก็ขอบคุณสำนักพิมพ์ Deep พี่สาว คุณลุงหมอ และ
คนอื่น ๆ ที่คอยให้กำลังใจและสนับสนุนกันมาตลอด จนตอนนี้
เหยียนเกอก็ได้ออกมาให้ทุกคนได้ลิ้มและได้จับจองเป็นเจ้าของ

กันแล้วนะคะ

ยังงี้ก็ฝากเหียนหวาง เหียนเกอ และเจ้าก้อนแป้งน้อย
หลงหลงเอาไว้ในอ้อมอกอ้อมใจด้วยนะคะ เบี้ยหวัดที่ได้จากการ
อุดหนุนนิยายจะนำไปเป็นกองทุนเพื่อซื้อขนมและอาหารให้เจ้า
ก้อนแป้งน้อยหลงหลงได้กินอ้มทุกมื้อค่ะ!

miimemine

ขอสงวน

บทนำ

รัชศกหยางหลงปีที่ยี่สิบหก

รัชศกหยางหลงปีที่ยี่สิบหก

เค่ลิ่ง!

เสียงโห่ดังกระแทกกันอย่างรุนแรงและก้องกังวานไปทั่วพื้นที่ราบ มือหนึ่งกำบังเหียน อีกมือก็วาดกระบี่บั่นศิระและฟาดฟันศัตรูที่กำลังดาหน้าเข้ามา จนเมื่ออีกฝ่ายรุกไล่เข้ามาในเขตที่วางกับดักเอาไว้ คนก็ส่ายยะยี่มออกมาเล็กน้อย

ตอนนี้ ณ ชายแดนบูรพา กำลังเกิดการปะทะกันระหว่างกลุ่มคนสองกลุ่ม นั่นก็คือกลุ่มของทางการกองทัพยศัทธิพิพที่กำลังต่อสู้กับกลุ่มโจรป่าที่อาจหาญบุกปล้นสะดมในหมู่บ้าน มีหน้าซำยังดูดคร่าสตรี้และเกอในหมู่บ้านนั้น ๆ ไปเพื่อหวังจะระบายความใคร่อยากที่มี

“พลธนูยิง!” เสียงหวานนุ่มดุษะรีนหูแต่กลับดังก้องกังวานไปทั่วทั้งบริเวณของแม่ทัพฟูหรงตั้งขึ้น หลังจากนั้นไม่นานลูกธนูก็พุ่งตามวิถีหล่นลงมาจากฟากฟ้าราวกับห่าฝนพุ่งปักเขาร้างของโจรป่า เหล่านั้นจนล้มตายเป็นจำนวนมาก แต่ด้วยความที่อีกฝ่ายมีจำนวน

ที่มากกว่า ทำให้การสู้รบในครั้งนี้ฝ่ายของแม่ทัพพุทธรังค่อนข้างเสียเปรียบ เนื่องจากว่ามีหลายพื้นที่ในเขตการดูแลของกองทัพที่กำลังเดือดร้อน ทำให้ต้องแบ่งกำลังพลกระจายกันไปให้ความช่วยเหลือตามหัวเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตความรับผิดชอบ

“ทุกคนเตรียมพร้อม! ต่อให้จะต้องบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงใด ก็ต้องคว้าชัยชนะครั้งนี้มาให้ได้!”

“เฮ!”

สิ้นเสียงคำสั่งของแม่ทัพพุทธรัง นายทหารที่เหลืออยู่ไม่ถึงสองพันนายต่างก็ส่งเสียงตะโกนออกมาารวกับต้องการปลุกใจกันเอง ก่อนที่ทุกคนจะพุ่งทะยานออกจากจุดที่ยืนอยู่พร้อมกับจับกระบี่ให้มั่นแล้วตัดศีรษะ บ้างก็ตัดตัดแขนขาของศัตรูด้วยความรวดเร็ว!

แม่ทัพพุทธรังที่ต่อสู้บนหลังอาชาค่อนข้างได้เปรียบเล็กน้อยจากการที่ตนเองถนัดการสู้รบบนหลังสัตว์ หนึ่งมือเรียวกำบังเหียนม้าเอาไว้แน่น อีกมือหนึ่งก็จับกระบี่ตัดฟาดฟันศัตรูจนตายตกราวกับใบไม้ร่วง

เลือดสีแดงฉานไหลเจิ่งนองไปทั่วทั้งธรณี กลิ่นสนิมเหล็กลอยวนอยู่ในอากาศชวนให้รู้สึกคลื่นเหียนเสียยิ่งกว่าอะไรดี แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็มีอาจจะหยุดร่างกายของตนเองได้ จำต้องสังหารสังหาร และสังหารพวกโจรป่าเหล่านี้ให้ได้เท่านั้น ชาวบ้านและพลทหารคนอื่น ๆ ถึงจะปลอดภัย!

เช่นเดียวกันกับรองแม่ทัพโจวที่กระโดดลงจากหลังอาชาแทบจะในทันทีที่อาชาของตนโดนหอกแหลมแทงเข้าที่แผงคอจนล้มลงไป คนติดตัวลอยกลางอากาศพร้อมกับจับอาวุธของตนให้มั่นแล้วตัดมันด้วยลมปราณที่ส่งผลให้โจรป่าสามคนที่ยืนอยู่ในบริเวณนั้นศีรษะหลุดออกจากบาโดยไม่ทันตั้งตัว

“ท่านแม่ทัพ!”

เสียงของพลทหารดังขึ้น ทำให้รองแม่ทัพโจวหันไปตามเสียง

เรียกนั้นในทันที ก่อนที่ดวงตาของเขาจะเบิกกว้างขึ้นเมื่อเห็นว่า หัวหน้าใจปาและคนที่เหลือกำลังรุมฟาดอาวุธใส่แม่ทัพผู้หญิงอย่าง ไม่ยั้งมือ แม่ทัพแม่ทัพจะปกป้องได้แทบจะทุกครั้งและสวนคืนกลับ ไปบ้าง แต่เกราะเหล็กที่เริ่มมีเลือดไหลซึมออกมานั้นก็บ่งบอกได้ เป็นอย่างดีว่าท่านแม่ทัพของตนก็โดนอาวุธต่าง ๆ จ้วงแทงจนทะลุ เกราะเหล็กนั้นเช่นกัน

ไวก่ความคิด รองแม่ทัพใจสะกิดปลายเท้าพร้อมกับพุ่ง เข้าไปช่วยเหลือท่านแม่ทัพอย่างรวดเร็ว

“อย่าเข้ามา!” เสียงของแม่ทัพผู้หญิงดังขึ้นในทันทีเมื่อหางตา ภายใต้น้ำตากากจิ้งจอกเลื้อยไปเห็นรองแม่ทัพใจที่พุ่งเข้ามาทาง เขาอย่างรวดเร็ว จนอีกฝ่ายไม่ทันได้สังเกตเห็นลูกธนูดอกใหญ่ที่ตรง ปลายแหลมมีสีแดงฉานราวกับเลือดป้ายอยู่ ที่คนเชี่ยวชาญด้านพิษ อย่างแม่ทัพผู้หญิงมองแค่ปราดเดียวก็รู้ว่าลูกธนูดอกนั้นอาบยาพิษ! จึก!

และเป้าหมายของลูกธนูดอกนั้นควรจะเป็นแม่ทัพผู้หญิง แต่ ตอนนี้นักกลับกลายเป็นว่าลูกธนูดอกนั้นปักเข้าที่กลางหน้าอกของรอง แม่ทัพใจเข้าอย่างจัง คนหยุดชะงักพร้อมกับเซถลาล้มลงไปตาม แรงส่งของลูกธนู

แม่ทัพผู้หญิงเบิกตากว้างขึ้น ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าเขานั้น ทำให้หัวใจดวงน้อยบีบแน่นอยู่ในอกและเต้นระรัวอย่างบ้าคลั่ง ดวงตาลมโตบัดนี้กลับเขียวรีและเริ่มมีสีแดงฉานพาดผ่านนัยน์ตา สีสววย อีกฝ่ายส่งเสียงคำรามออกมาด้วยโทสะที่คุกรุ่นอยู่ในอก

บรรยากาศโดยรอบเริ่มเย็นยะเยือกขึ้นเรื่อย ๆ เสียงลมพัด หวีดหวีดดูปั่นประสาทและหลอนหูยิ่งนัก ไอสังหารเข้มข้นถูกปล่อย ออกมาจนแม้แต่ผู้มีวรยุทธ์ยังรู้สึกคับแน่นในอก ราวกับหายใจไม่ออก คล้ายว่ากำลังจะถูกช่วงชิงวิญญาณไป

“พวกเจ้าสมควรตาย!” น้ำเสียงเย็นยะเยือกที่หลุดออกมาจาก

ปากของแม่ทัพพุ่มพวงทักกับนายน์ดาที่สวยงามที่ตอนนี้กลายเป็นสีแดงจางราวกับสัตว์ป่าแสนดุร้ายยิ่งเพิ่มความน่าสะพรึงกลัวให้แก่ผู้ที่พบเห็นอีกเป็นเท่าตัว

และกว่าพวกโจรป่าที่เหลืออยู่จะรู้ตัว ชั่วเวลาเพียงจิบน้ำชาเดียวแม่ทัพพุ่มพวงก็ตัวกระดูกซี่ของตบสังหารศัตรูจนตายตกไปแล้วไม่ต่ำกว่าสิบคน

“เย่หลี! คุ่มกันรองแม่ทัพโจว สกัดกันพิชไมให้แพร่ไปส่วนอื่น!” เสียงของแม่ทัพพุ่มพวงดังขึ้นในขณะที่กำลังไล่ล่าพวกโจรป่าที่กำลังปะทะฝีมือกับตนด้วยความหวาดกลัว

เย่หลีและคนอื่นๆ ที่ได้ยินคำสั่งของท่านแม่ทัพก็รีบพากันติดตามเข้าไปเป็นล้อมวงปกป้องรองแม่ทัพโจวเอาไว้ พร้อมกันนั้นก็มีการกระจายไปยังอวัยวะส่วนอื่น และคนอื่นๆ ที่จัดการโจรป่าเสร็จแล้วก็รีบเข้ามาช่วยคุ้มกันท่านรองแม่ทัพอีกแรงหนึ่ง พวกเขาช่วยกันปิดป้องพวกโจรป่าสารเลวนั้นไม่ให้เข้ามายุ่มย่ามกับร่างกายของท่านรองแม่ทัพโจวตามคำสั่งของท่านแม่ทัพคนโหด

“เรียบร้อยแล้วขอรับ!”

เมื่อได้ยินเสียงตะโกนตอบกลับของเจ้าพวกลูกเต่าโง่ทั้งหลาย ท่านแม่ทัพผู้นี้ก็เสะยิ้มร้ายกาจออกมา จนคนมองรู้สึกใจกระตุกด้วยความหวาดผวา มือเรียวสะบัดกระดูกซี่ของตนไปมาเพื่อสลัดเลือดที่ติดตามคมกระบี่ให้หลุดออก

“ผู้ใดมันทำร้ายพี่ชายข้า...รู้หรือไม่ว่ามันผู้นั้นจะมีจุดจบเช่นไร?” คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบของแม่ทัพพุ่มพวงดังขึ้น ตอนนี้หัวหน้าโจรป่าที่เหลืออยู่พร้อมกับลูกกะจิกอีกเพียงไม่กี่คนทำได้แค่กลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอและกำอาวุธในมือตนเอาไว้ให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้

คิดผิด! พวกมันคิดผิดอย่างมหันต์ที่เลือกปล้นสะดมในเขต

ความรับผิดชอบของกองทัพยศัทธิพิ!

และเพียงชั่วพริบตาเดียว กระบี่ที่อยู่ในมือของแม่ทัพผู้ทรง
ไปวางพาดอยู่บนบ่าของหัวหน้าโจรป่าอย่างรวดเร็วพร้อมกับรอย
ยิ้มเยินเยิบของท่านแม่ทัพที่มอบให้แก่พวกมัน “ฝากทักทายท่าน
เหยียนหลัวหวางด้วยล่ะ”

เพียงเท่านั้นศีรษะของโจรป่ากลุ่มสุดท้ายก็หลุดกลิ้งคลุกดิน
และหยุดแทบเท้าของแม่ทัพผู้ทรง เหล่าลูกเต่าที่เห็นเหตุการณ์ครั้ง
นี้ต่างพากันอ้าปากค้างด้วยความตื่นตะลึงระคนหวาดผวา พลัง
ตระหนักได้แล้วว่าอย่าคิดทำอะไรให้ท่านแม่ทัพต้องมีโทษ ถ้ายัง
อยากมีชีวิตรอดไปยืนแก่เฒ่า!

“พวกเจ้าเก็บกวาดซากศพพวกนี้ให้เรียบร้อย ข้าวของที่ถูก
ปล้นนำกลับไปคืนตามที่เดิมของมันพร้อมสตรีและเกอคนอื่นๆ...ที่
เหลือพารองแม่ทัพใจกลับค่าย!”

ภายในที่ตั้งค่ายกองทัพยศัทธิพิบัดนี้กำลังวุ่นวายนัก
เนื่องจากการปะทะกันกับพวกโจรป่านั้นทำให้มีทหารในสังกัดได้รับ
บาดเจ็บสาหัสเป็นจำนวนมาก ดีว่านายทหารที่ล้มหายตายจากไป
มีไม่เยอะอย่างที่เคยประเมินกันเอาไว้ก่อนหน้านี้ แต่ที่ดูจะเหนือ
ความคาดหมายและความคาดคะเนก็คงจะเป็นรองแม่ทัพใจที่โดน
ลูกธนูอาบยาพิษปักเข้ากลางหน้าอกอย่างจัง

ตอนนี้บรรดาหมอที่ประจำการอยู่ที่ค่ายต่างวิ่งเข้าวิ่งออก
กระโจมของรองแม่ทัพใจกันเป็นว่าเล่น ไม่มีผู้ใดรู้ว่าข้างในกระโจม
นั้นกำลังเกิดสิ่งใดขึ้นบ้าง แม้จะอยากแอบซุ่มดูการรักษาที่หน้า
กระโจมแต่ก็คงทำได้แค่อยาก เพราะเมื่อพวกเขาก้าวเท้าไปใกล้
บริเวณกระโจมที่โรคกลับต้องวิ่งหนีเอาตัวรอดแทบไม่ทันเมื่อท่าน
แม่ทัพคนโหดของพวกเขาชดลมปราณกระแทกเข้าตามลำตัวของผู้
ที่แอบดูทุกคนจนจุกและบาดเจ็บไปตามๆ กัน

“พี่ชายข้าเป็นเช่นไรบ้าง?!” เสียงหวานฉายแววกังวลใจอย่างปิดไม่มิด เขายืนขนบข้างเตียงนอนที่ตอนนี้มีร่างของรองแม่ทัพโจวนอนสลบไสลอยู่

“พวกข้าน้อยกำลังตรวจดูชีพจรของคุณชายใหญ่อยู่ขอรับ ขอคุณชายรองอย่าเป็นกังวล...คุณชายรองควรจะทำความสะดวกสบายแผลของตนเองก่อนนะขอรับ”

“อย่ามาจับข้า! รักษาเขาแล้วข้าจะไปจัดการกับบาดแผลของข้าเอง!” คุณชายรองตวาดออกมาด้วยความหงุดหงิดใจ ความกลัวมันเล่นเข้ามาจับชั่วหัวใจ ตอนนี้สิ่งสำคัญที่สุดก็คือโจวจื่อเหียน บาดแผลที่เขาเมื่อก่อนเล็กน้อยไปเลยเมื่อเทียบกับคนที่นอนอยู่บนเตียง

‘โจวจื่อเหียน’ หรือคุณชายใหญ่ หรือที่รู้จักกันดีในนามของ **‘รองแม่ทัพโจว’** บัดนี้นอนสลบไสลไม่ได้สติ พืชที่ติดมากับลูกธนูดอกนั้นเป็นพืชที่มีฤทธิ์ค่อนข้างร้ายแรง นอกจากจะใช้สลายเส้นลมปราณและลดทอนกำลังวังชาลงไปได้อีกหลายส่วนแล้ว จุดที่ยาพิษนี้ฝังอยู่กลับอยู่ใกล้กับศูนย์รวมจิตวิญญาณของร่างกายที่มีปราณคุ่มครองห่อหุ้มอยู่ ทำให้ในยามที่ยาพิษนี้เล่นเข้าสู่ร่างกาย ปราณคุ่มครองศูนย์รวมจิตวิญญาณของโจวจื่อเหียนก็ถูกทำลายไปด้วยเช่นกัน

“หมายความว่าอย่างไร” แม่ทัพพุทธรังที่บัดนี้ถอดหน้ากากจึงจอกออกแล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“จิตวิญญาณของคุณชายใหญ่ถูกทำลายไปแปดในสิบส่วนแล้วขอรับ”

จิตวิญญาณถูกทำลายไปแปดในสิบส่วน... ประโยคนี้ไม่ต่างอันใดกับว่าพี่ชายของเขาสิ้นลมหายใจแล้วมิใช่หรือ?! แม้จะมีเสียงลมหายใจที่ดังออกมาพะเผย แต่การที่จิตวิญญาณถูกทำลายเช่นนี้อีกคนก็จะไม่ต่างอะไรกับคนตายที่ยังมีลมหายใจ

บรรยากาศในกระโจมกลับมาเย็นยะเยือกขึ้นอีกครั้ง ดวงตา

กลมโตของแม่ทัพผู้หญิงจ้องมองร่างกายที่แทบจะเรียกได้ว่าไร้สี เลือดของผู้เป็นพี่ชายอย่างเจ็บปวดใจ สองขาเรียวก้าวเข้ามานั่งลงข้างเตียง สองนิ้ววางทาบทับลงบนหว่างคิ้วที่ยืนขีดของคนที่นั่งนอนอยู่ สองนิ้วของมืออีกข้างวางลงที่หน้าอก

แม่ทัพผู้หญิง หรือจริง ๆ แล้วก็คือ คุณชายรองของตระกูลที่มีนามว่าโจวเฟิง เขาค่อย ๆ โคจรลมปราณของตนเองเพื่อหวังช่วยพี่ชาย

“คุณชายอย่าทำเช่นนั้นขอรับ...ไม่อย่างนั้นพิษ---” พ่อบ้านจางรีบแย้งขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นว่าคุณชายรองกำลังจะทำสิ่งใด

“ถ้าข้าช่วยเหยียนเกอริดพิษร้ายพลาด พิษนั้นจะเข้าสู่ร่างกายของข้าทันที...ข้ารู้ แต่ที่เหยียนเกอเป็นเช่นนี้เพราะเขาวิ่งเข้ามาเพื่อจะปกป้องข้า ในส่วนนี้ข้าเป็นคนผิด”

พ่อบ้านจางและหม่ออีกสองคนที่อยู่ในกระโจมได้แต่ยืนมองคุณชายรองที่โคจรลมปราณส่งเข้าไปตามกระแสและค่อย ๆ ริดเอาพิษร้ายออกจากร่างกายของโจวจื่อเหยียนโดยที่อีกฝ่ายจะค่อย ๆ สำรอกเอาพิษนั้นออกมาทางปาก

“พินเถอะเหยียนเกอ...ข้าจะอยู่ชายแดนได้อย่างไรหากไร้เหยียนเกอข้างกาย”

แม้จะไม่มีสัญญาณตอบรับอันใดจากคนที่นอนอยู่ แต่การที่พิษค่อย ๆ ถูกปราณของโจวเฟิงดันออกมาทางปากโจวจื่อเหยียนก็ถือเป็นสัญญาณที่ดีในระดับหนึ่ง อย่างน้อยร่างกายโจวจื่อเหยียนก็ยังตอบสนองต่อลมปราณของอีกฝ่าย

มือเรียวของคุณชายรองกอบกุ่มมือเย็นขีดของโจวจื่อเหยียนเอาไว้แน่น คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อรู้สึกถึงบางสิ่งบางอย่าง ไบหน้างดงามหันขวับไปมองหม่อที่เป็นผู้ตรวจร่างกายของโจวจื่อเหยียนเขม็ง จนหม่อผู้นั้นถึงกับเหงื่อภาพแตกพลั๊ก ด้วยสายตาที่คุณชายรองมองมาทำให้เขาต้องผงกหัวรับอย่างไม่ทราบ

สาเหตุ

“พ่อบ้านจาง...ส่งจดหมายไปเชิญเขามาพบข้าโดยเร็วที่สุด!”
เหียนเกอ...ช่วยอดทนหน่อยเถอะนะ อย่าเพิ่งจากพวกข้า
ไปไหนเลย

ดอชญา

ความมืดมิดในยามราตรี

สาธารณรัฐประชาชนจีน ปีคริสต์ศักราช 20XX

ร่างสูงโปร่งในชุดลำลองเดินเอื่อยเอื่อยไปตามถนนเล็ก ๆ สายหนึ่ง แม้ว่าเวลานี้จะล่วงเลยไปจนเกือบจะเที่ยงคืนแล้วก็ตามที่ แต่ถนนสายนี้และถนนหลักสายนอกก็ยังคาลาไปด้วยยานพาหนะและผู้คนมากมายที่กำลังเดินเที่ยวเล่นกันอย่างสนุกสนาน

เมืองที่เขาอาศัยอยู่นี้เรียกได้ว่าเป็นศูนย์กลางความเจริญในด้านต่าง ๆ ของภูมิภาค ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน รวมถึงด้านแฟชั่นและการท่องเที่ยว เพราะแบบนี้เมืองนี้จึงไม่เคยหลับใหลแม้ว่าพระจันทร์จะโผล่ขึ้นมาทักทายแล้วก็ตามที

ถ้าจะถามว่าเมืองนี้มีความเจริญในด้านต่าง ๆ ขนาดไหน... ถ้าจะเปรียบเทียบให้เห็นภาพก็คงเรียกเมืองนี้ว่า ‘ปารีสแห่งตะวันออก’ หรืออีกชื่อที่คนส่วนใหญ่จะร้องอ้อทันทีเมื่อเอ่ยถึง ‘มหานครเซี่ยงไฮ้’

นั่นคือที่ที่เขาอาศัยอยู่...

แกรก...

เสียงไขประตู่ห้องพักดังขึ้น มือเรียวคลำตามผนังเพื่อหาสวิตช์ไฟแล้วกดเปิดมัน เขาถอดรองเท้าผ้าใบคู่เก่งไว้ที่ประตูหน้าห้องแล้วค่อย ๆ ลากสังขารไปนอนแผ่อยู่บนเตียงนอนขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ในทันทีด้วยความเหนื่อยล้าจากการทำงานพาร์ทไทม์

ตืด...ตืด...

ระบบสันของโทรศัพท์มือถือดังขึ้นเป็นจังหวะเรียกความสนใจจากเจ้าของที่นอนแผ่อยู่บนเตียงได้เป็นอย่างดี เขาสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ก่อนจะหยิบเครื่องมือสื่อสารที่แผดเสียงและสั่นไม่หยุด

“ว่า?” เขากรอกเสียงที่เจอไปด้วยความเหนื่อยล้าลงไปหลังจากที่กดรับโทรศัพท์แล้ว

[อา...เหยียนเหยียน ฉันทโทร. มากวนนายหรืออะไร?]

“ก็รู้ว่าฉันเพิ่งเลิกงาน...โทร. มาทำอะไร”

เจ้าของห้องพลิกกายกลับมานอนหงายบนเตียง ดวงตากลมเหม่อมองเพดานห้องไปพลางหูกก็ฟังปลายสายพูดไปพลาง

[เหยียนเหยียน อา...ฉันบอกแล้วใช่มั้ยว่าฉันดูแลนายได้ ไม่ต้องลำบากไปทำงานหรือ! แค่ที่เรียนอยู่ก็หนักจนหายใจแทบไม่ทันแล้วว่ะ!]

“ถ้าจะโทร. มาบ่นฉันจะวาง”

[อ้อ...อย่าเพิ่งวางสิวะ! ปัดโธ่! ฉันทโทร. มาชวนนายออกไปเที่ยวด้วยกันวันพรุ่งนี้ มีนาย มีฉัน มีริ้วหราน แล้วก็ไค]

“เที่ยวที่ไหน?”

[ทะเลแถวบ้านพักตากอากาศของฉันไงเล่า!]

“แต่ฉันต้องทำงาน”

[ขอเหอะ! ไปเที่ยวกับพวกฉันบ้างสิ! ตั้งแต่ที่เรารู้จักกันมานายไปเที่ยวกับพวกฉันนับครั้งได้เลยนะ!]

มือเรียวยกโทรศัพท์ออกจากหูเล็กน้อยเมื่อปลายสายตะโกนเสียงดังลั่น

“หนวกหู...จะตะโกนทำไมเนี่ย?”

[น้ำา...เหียนเหียน ไปด้วยกันเถอะน้ำา ฉันจะซื้อเวลาของนาย ต้องจ่ายเท่าไรว้ามา!]

“หีๆ เก็บเงินไว้เถอะ แม่นายยิ่งเพิ่งเล็งการใช้เงินของนายอยู่ นี่คุณขายจาง”

[ถ้าเอาเงินตรงนั้นมาให้ นาย แม่ฉันไม่ว่าอะไรหรอก แถมยังจะให้เงินอีกก้อนต่างหาก ทุกวันนี้ฉันเริ่มสงสัยแล้วว่าตกลงฉันคือลูกแม่ หรือนายกันแน่]

ริมฝีปากบางหลุดคำพริตออกมาเล็กน้อยจากการที่เพื่อนสนิทของตนเองบ่นกระปอดกระแปดเรื่องที่แม่ของอีกฝ่ายใส่ใจชีวิตความเป็นอยู่ของเขามากกว่าลูกในไส้อย่างเสียยีนลู่อีก

[จะไปเที่ยวกับพวกฉันหรือจะไม่ไป? วัตถุประสงค์ไปเลยว่าคำว่าเพื่อนของเรามันจะสั้นหรือยาว! ตอบมาเดี๋ยวนี้โจวจื่อเหียนน!]

“ฮึ...คิดว่าจะตอบตกลงหรือยัง?”

[ฮือออ เหียนเหียนอาา คำว่าเพื่อนของเรามันสั้นกว่าหมวดแมลงสาบอีกหรือออ~]

โจวจื่อเหียนหัวเราะออกมาเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงตัดพ้อต่อว่าจากปลายสาย

“หยุดๆ ฉันไปก็ได้”

แค่เพียงคำตอบเดียวของโจวจื่อเหียน ปลายสายที่รอลุ้นคำตอบอยู่ก็ส่งเสียงร้องไซโยดั่งลั่น จนต้องยกโทรศัพท์ออกจากหูอีกรอบ...เขายังไม่อยากเสี่ยงแก้วหูแตกในตอนนี่!

‘โจวจื่อเหียน’ ตอนนี้กำลังศึกษาอยู่ที่สาขาวิชาประวัติศาสตร์ในมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในมหานครเซี่ยงไฮ้ แน่นอนว่าถ้าขึ้นชื่อเรื่องความโด่งดังและเน้นวิชาการอย่างมหาวิทยาลัยที่เขาศึกษาอยู่ ค่าเทอมก็ต้องแพงสะบัดเช่นเดียวกัน ฐานะยากจนอย่างเขาไม่มีปัญญาจ่ายค่าเทอมได้แน่ๆ แต่โชคดีที่เขาสอบชิงทุน

เข้ามาเรียนที่นี่ได้ ทุนนี้ครอบคลุมทั้งหมด ทั้งค่าเทอม ค่ากินอยู่ ค่าที่พัก รวมถึงค่าน้ำค่าไฟด้วย และแน่นอนว่าเป็นทุนให้เปล่าจนจบปริญญาตรี ไม่มีการเรียกเก็บเงินหรือต้องมานั่งทำงานหลังจบหลังแข่งเพื่อใช้หนี้

การเข้ามาอยู่ในมหานครที่ไม่เคยหลับไหลอย่างเชียงใหม่สร้างความกังวลให้เขาที่เป็นเด็กกำพร้าที่อยู่ในชนบทเป็นอย่างมาก ครั้งแรกที่เข้ามา จำได้ว่าโดนแท็กซี่หลอกพาขับรวนอ้อมโลกเพื่อเรียกค่าโดยสารแพงๆ โดยที่เขาเองก็ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไร กว่าจะรู้ตัวว่าตนเองเสียค่าโง่ให้แก่พวกนั้นไปแล้วก็ตอนที่ได้รู้จักกับพวกเสวียนลูใหม่ ๆ

แม้ว่าเขาจะได้ทุนมาฟรี ๆ จากการสอบชิงทุนได้เป็นอันดับหนึ่ง แต่เขาก็ต้องทำงานพาร์ทไทม์เป็นงานเสริมเพื่อให้ตนเองมีเงินสำรองเอาไว้ใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน หรือในยามที่อยากได้ของบางอย่างในตอนที่เงินทุนยังไม่ออก ดีว่าที่พักของเขาเป็นหอพักชั้นดีของมหาวิทยาลัยที่มีไว้ให้สำหรับเด็กที่สอบชิงทุนได้เท่านั้นอาศัยอยู่

ห้องที่เขาได้ครอบครองนั้นอยู่ชั้นหกจากทั้งหมดแปดชั้น ภายในห้องกว้างขวางพอตัว มีหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ และหนึ่งห้องรับแขก พร้อมครัวขนาดเล็ก เพื่อว่าจะอยากทำอาหารกินเองที่ห้อง เรียกได้ว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน

ใจจื่อเหยียนยอมรับว่าการมาอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มีแสงสีเสียงเช่นนี้ ตนเองจะโดนคนอื่นหลอกหรือไม่ แต่โชคดีที่เขาได้กลุ่มเพื่อนดี แม้ว่าจางเสวียนลูจะเป็นลูกเจ้าของบริษัทอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ในเจ้อเจียง แต่อีกฝ่ายก็ไม่เคยรังเกียจเขาที่เป็นเพียงเด็กกำพร้าจน ๆ เลย ถึงแม้ว่าเพื่อนตัวเล็กจะชอบใช้เงินในการแก้ปัญหาเหมือนอย่างที่จะขอชื่อเวลาของเขาก็ตามที เขาไม่เคยโกรธเพื่อนที่พูดจาอย่างกับว่าเขาซื้อได้ด้วยเงินแบบนั้น เพราะเข้าใจว่าอีกฝ่ายมี

เจตนาดีต่อเขาอย่างไร มีหน้าซำยังเคยแอบโดดวิชาที่ลงเรียนมาช่วย
เขาทำงานพาร์ทไทม์ที่ร้านอาหารด้วย

ในส่วนของหลินรั่วหรรณ สวาน้อยแสนอ่อนหวาน รูปร่าง
บอบบางน่าทะนุถนอม แต่ปากกรรไกรได้โล่ เธอเป็นลูกสาวของ
อาจารย์ในมหาวิทยาลัยนี่ละ ฐานะทางบ้านก็ปานกลางค่อนข้างดี
ร่ำรวย แต่เธอก็ไม่เคยทำตัวเป็นคุณหนูเหมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ
นอกจากจะไม่ใช่คุณหนูแล้ว สาวเจ้ายังมีความแมนเทียบเท่าผู้ชาย
อย่างเรา ๆ เลยก็ว่าได้ และด้วยความที่อยู่ด้วยกันมานานตั้งแต่เริ่ม
เข้าสู่มหิตศจนตอนนี้ก็ปีสี่แล้ว ในบางครั้งก็ยอมรับเลย...พวกเขา
ลืมนึกไปว่าเธอเป็นผู้หญิง ไม่ใช่ผู้ชาย!

ส่วนเพื่อนคนสุดท้ายในกลุ่ม...หลิวิโค เป็นลูกครึ่งจีน-เกาหลี
เป็นคนเรียบง่าย ชอบตามใจเพื่อน โดยเฉพาะการตามใจเสวียนลู่
คือนิสัยของเขา รายนี้ทางบ้านมีฐานะปานกลางพอมีพอกิน พ่อของ
โคเปิดร้านขายอาหารทะเล ส่วนแม่เปิดร้านเสริมสวย

พอจะมองเห็นคนที่อยู่ล่างสุดในห่วงโซ่อาหารมั๊ย? คนที่อยู่
ล่างสุดในห่วงโซ่พวกนี้ก็คือ...โจวจื่อเหยียนคนนี้นี่ละ!

**แม้จะอยู่ท่ามกลางความเจริญทางวัตถุ รายล้อมไปด้วย
แสงสีเสียงตระการตา แต่โจวจื่อเหยียนกลับรู้สึกว่ที่นี่ไม่ใช่ที่ของเขา
ไม่ใช่เพียงจะมารู้สึกอาตอนนี้...ไ้ความรู้สึกว่ที่นี่ไม่ใช่ที่ของเขานั้น
เป็นมาตั้งแต่จำความได้**

เขาเป็นเด็กกำพร้า ไม่เคยรู้ว่าใครคือพ่อแม่ที่แท้จริง ตั้งแต่
จำความได้ก็รู้เพียงว่าตนเป็นเด็กที่ถูกนำมาทิ้งไว้หน้าสถานเลี้ยงเด็ก
กำพร้าแห่งหนึ่งในเมืองเล็ก ๆ ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเขตปกครอง
ตนเองกว้างซี

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้านั้นก็เชื่อว่าดีแต่อะไร เนื่องจากมีเด็ก
กำพร้าค่อนข้างเยอะ การดูแลจึงไม่ค่อยจะทั่วถึงสักเท่าไร เขาอยู่

ที่นั่นจนอายุสิบปีก็เริ่มออกไปทำงานรับจ้างทั่วไปแลกกับเศษเงินเล็กน้อย เพื่อจะได้เก็บหอมรอมริบเอาไว้ส่งเสียตัวเองเรียน และไม่ใช่ว่าคนดูแลเด็ก ๆ ในสถานเลี้ยงเด็กจะดูแลเขาไม่ดีหรอกนะ...พวกท่านก็ดูแลดีในระดับหนึ่ง แต่เขากลับไม่เคยมีความผูกพันอะไรกับสถานที่นั่นเลยแม้แต่หน่อย

โจวจื่อเหียนอยู่ที่นั่นจนอายุสิบแปดปีแล้วมีโอกาสได้สอบชิงทุนเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย เขาเลือกที่จะสอบชิงทุนไปยังเมืองอื่น เพื่อค้นหาตัวตนของตัวเอง...เพื่อค้นหาว่าจริง ๆ แล้วตัวเองเป็นใคร และถึงแม้ว่าเขาจะมีกลุ่มเพื่อนที่ดีที่คอยสนับสนุน คอยให้กำลังใจเขาทั้งในด้านการเรียนและการทำงาน รวมถึงยังมีพ่อแม่ของพวกเขาเพื่อน ๆ ที่ทั้งรักทั้งเอ็นดูเขาราวกับเป็นลูกแท้ ๆ ของพวกท่าน ทว่าในใจลึก ๆ ของโจวจื่อเหียนแล้วกลับรู้สึกโหยหาบางสิ่งบางอย่าง

บางสิ่งบางอย่างที่แม้แต่ตัวเขาก็ยังไม่อาจรับรู้และเข้าใจได้ว่ามันคือสิ่งใด...

“เฮ้อออ...” อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจออกมาหลังวางสายจากเพื่อนสนิทไปแล้ว

แขนเรียวยกขึ้นก่ายหน้าผาก สายตาเหม่อมองวอลล์เปเปอร์บนเพดานห้องที่เป็นภาพท้องฟ้ายามค่ำคืน มีกลุ่มดาวน้อยใหญ่กระจัดกระจาย ดาราดาษอยู่ทั่วท้องฟ้า

ดาราดาษ...

คำนี้ช่างคุ้นหูเขานัก...แต่ก็จำไม่ได้ว่าเคยได้ยินมาจากที่ไหน ตากลมมองไปยังกลุ่มดาวที่ส่องสว่างที่สุด ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังกลุ่มดาวอีกกลุ่มที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลเท่าไร ทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ รวากับกำลังค้นหาบางสิ่งบางอย่างจากภาพดวงดาวเหล่านั้น

ท้องฟ้าในยามค่ำคืน...แม้จะมีกลุ่มก้อนเมฆ พระจันทร์ รวม

ถึงกลุ่มดาวน้อยใหญ่มากมาย แต่ก็ยังดูอ้างว้างและโดดเดี่ยว ก็คงจะคล้ายๆ เขาละมัง...

ยืนอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมาย อาศัยอยู่ในมหานครที่ไม่เคยหลับใหล มีสภาพแวดล้อมที่หรูหรา มีสิ่งปลูกสร้างต่างๆ มากมาย มาเรียกร้องความสนใจแทบจะตลอดเวลา มีกลุ่มเพื่อนสนิทและเพื่อนๆ ในสาขาวิชา มีคนรู้จักมากมายเวลาไปทำงานพาร์ตไทม์ มีสังคมที่กว้างขวางไม่น้อยหน้าคนอื่น มีหน้าซำรอบข้างยังเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และความสนุกสนาน

แต่สุดท้าย...เขากลับรู้สึกไร้ตัวตน อ้างว้างและโดดเดี่ยว

จับพลันหยาดน้ำสียาก็ค่อยๆ ร่วงหล่นจากหางตา จากหนึ่งหยดเป็นสองหยด สามหยด และมันก็ไหลออกมาเรื่อย ๆ จนไม่สามารถควบคุมได้

“ฮึก...”

สุดท้ายแล้วก็ทำได้เพียงแค่นึกย้อนอีกข้างมาดบึงโบหน้าที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตาของตนเอาไว้ พร้อมกับลาดไหล่ที่สั่นไหวอย่างรุนแรงตามความรู้สึกที่ปะทุขึ้นมาในใจ

เขาเป็นใคร?

ที่นี่ไม่ใช่ที่ของเขา...

แล้วที่ของเขาคือที่ไหน

ที่ตรงไหนคือที่ของเขา...ที่ที่เขาจะมีตัวตน ไม่อ้างว้างและโดดเดี่ยวแบบนี้

ต่อให้เค้นทุกเซลล์สมองออกมาคิดก็ไม่มีวันที่จะหาคำตอบนั้นเจอ...จึงทำได้แค่ปล่อยใจให้จิตใจล่องลอยไป เปลือกตาสั่นไหวค่อยๆ ปิดปิดลงด้วยความเหนื่อยล้าจากการทำงานและการร้องไห้ อย่างไรก็ตามที่ไปที่ไป

ร่างสูงโปร่งที่นอนคุดคู้อยู่บนเตียงนอน บนใบหน้ามีเหงื่อเม็ดเล็กผุดซึมออกมาเป็นระยะ สองข้างอঁขขึ้นมาจนขีดดอก สองแขนวาดกอดตัวเอาไว้

“เหยียน...เสียวเหยียน ข้าอยู่นี่”

เสียงทุ้มลึกดังขึ้น แม้จะเป็นเสียงที่ดังแว่วมาตามสายลม แต่กลับให้ความรู้สึกคุ้นเคยจนน่าประหลาดใจ เปลือกตาของเขาค่อยๆ เปิดขึ้น ดวงตากลมกะพริบถี่เพื่อปรับให้คุ้นชินกับความมืดมิดที่โอบตัวลงมาปกคลุมบริเวณโดยรอบ ถึงแม้ว่าจะปรับสายตาให้ชินกับความมืดนี้ได้แล้ว แต่ความรู้สึกบางอย่างแจ่มเตือนให้เขารับรู้ว่าที่นี่ไม่ใช่ห้องนอนของนักศึกษาทุนอย่างเขา

กลิ่นกำยานที่ลอยมาปะทะจมูก...แม้จะเป็นกลิ่นที่แปลกประหลาดและดูไม่เข้ากับยุคสมัยนี้ แต่กลับให้ความรู้สึกคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด จากนั้นร่างกายของเขาก็รู้สึกได้ถึงความอบอุ่น เป็นความอบอุ่นที่ค่อยๆ แทรกซึมเข้ามา กระจ่ายไปทั่วสรรพางค์กาย เป็นความอบอุ่นที่ซาบซ่านไปถึงจิตใจที่อ้างว้าง รวากับเป็นน้ำทิพย์ชโลมรดจิตใจในยามที่เขาอ่อนแอและอ้างว้าง

แม้ไม่รู้ว่าเป็นคนมอบความอบอุ่นนี้ให้...ไม่รู้ว่าคนนั้นจะมอบความอบอุ่นนี้ให้เขาไปเพื่ออะไร แต่ตอนนี้เขาขอตัดดวงมันเอาไว้ก่อน...เขาขอตัดดวงความรู้สึกอึดเอนในใจนี้อย่างคนเห็นแก่ตัว...

ขอให้ความรู้สึกอบอุ่นและอึดเอนใจของเขาในตอนนี้อยู่ ช่วยพยุงให้เขามีความรู้สึกที่อยากจะใช้ชีวิตในวันต่อๆ ไปด้วยเถอะ!

“อือออ...” ร้องเสียงอืออิงในลำคอเมื่อรู้สึกว่าก่อนความอ้างว้างและโดดเดี่ยวในจิตใจของเขามันค่อยๆ เบาบางลง ใบหน้าที่เคยมีเหงื่อซึมก็เริ่มดีขึ้น ร่างกายที่เคยนอนคุดคู้เพื่อกอดตัวเองเอาไว้ไม่ให้โดดเดี่ยวเริ่มเหยียดออกจนอยู่ในท่านอนปกติ

ความอบอุ่นที่ยังแทรกซึมไปทั่วร่างกายของเขานั้นเปรียบเสมือนแสงจากดวงอาทิตย์ดวงโตที่คอยสาดส่องในยามเช้าตรู่ ให้

ทั้งความรู้สึกอบอุ่นและสดชื่นไปพร้อมๆ กัน ความรู้สึกของเขาในตอนนั้นคงเรียกได้ว่านุ่มฟูและเบาสบายอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ตื่นได้แล้วเด็กดี...เจ้านอนนานเกินไปแล้ว”

เฮือก!

เปลือกตาสีน้ำตาลเบิกโพลงขึ้นอย่างรวดเร็ว ร่างกายแดงพรวดขึ้นมาด้วยความตกใจเสมือนว่าได้ยินเสียงกระซิบปลุกให้ตื่นดังขึ้นที่ข้างใบหู “ฝันหรืออะไร”

มือเรียวยกขึ้นลูบใบหน้าที่ของตนเองไปมาพร้อมกับเลื่อนลงไปวางทาบบนหน้าอกด้านซ้ายที่เต้นเป็นจังหวะเนิบนาบ

“...อุ่น” ริมฝีปากบางพึมพำเสียงเบา ในขณะที่มือยังวางทาบบนหน้าอกตรงตำแหน่งของหัวใจ

หลังจากที่ตั้งสติได้แล้ว ใจจื้อเหยียนก็กวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะพบว่าตนเองยังคงนอนอยู่ในห้องพักของมหาวิทยาลัยเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือตอนนี้เป็นเวลาตีสามแล้ว “หลับไปแค่สองชั่วโมงเองหรือ...ถึงจะนอนน้อยแต่รู้สึกนอนเต็มอึดกว่าทุกคืนที่ผ่านมาซะ”

ตั้งแต่จำความได้ เขาไม่เคยนอนหลับสนิท หรือรู้สึกว่าตนเองได้นอนเต็มอึดเลยแม้แต่คืนเดียว ทุกคืนเขามักจะจมอยู่กับฝันร้ายที่มีแต่ความมืดมิด ไม่มีทางออก ไม่มีแสงสว่าง ตะโกนเรียกใครไปจนเสียงแหบแห้งก็มีแต่ความเงียบสะท้อนกลับมา กว่าจะหลุดออกจากฝันร้ายนั้นได้ก็ในตอนที่พระอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้ามาทักทายกันแล้ว และสภาพของเขาหลังจากตื่นนอนก็คือการนอนคุดคุ เขาขิด และจบท้ายด้วยการเอาแขนกอดตัวเองไว้อยู่อย่างนั้นทุกวัน

แต่วันนี้ใจจื้อเหยียนกลับพบว่าตนเองนอนเหยียดขาพร้อมกับปล่อยตัวให้แนบกับเตียงนอนอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นท่าทางปกติที่คนอื่น ๆ นอนกัน และเป็นคืนแรกในเจ็ดพันกว่าวันตั้งแต่เกิดมาที่เขานอนหลับสนิทและไม่ฝันร้าย มันเป็นความรู้สึกที่โคตรดีและ

แสนวิเศษในความรู้สึกของชายหนุ่มวัยยี่สิบปีย่างเขา

แม้ตอนตีสามจะยังเป็นเวลาที่คนส่วนมากกำลังหลับนอนกันอยู่ แต่สำหรับโจวจื่อเหียนที่สะดุ้งตื่นขึ้นมากลับไม่ได้ล้มตัวลงไปในนอนต่อแต่อย่างใด เขาเดินเข้าไปซิงโกไกร้อนที่ห้องครัว ก่อนจะเดินกลับเข้ามาในห้องนอนและเดินตรงไปที่ระเบียง นึกวิวเกียบบานประตูพร้อมออกแรงกระชากให้มันเปิดออก

ร่างสูงโปร่งค่อย ๆ แทรกตัวออกไปนั่งที่ชุดรับแขกขนาดเล็กที่เขาซื้อมาตั้งไว้ตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน ที่ตัดสินใจซื้อมาไว้ไม่ใช่อะไรเลย เสวียนลู่ตัวดีนั่นแหละที่ชอบมานั่งเล่นที่ระเบียงห้องเขาบ่อย ๆ แล้วชอบบ่นว่าเมื่อยกันเวลานั่งพื้น เขาเลยตัดสินใจซื้อชุดรับแขกมาไว้ให้เสวียนลู่ได้นั่งโดยเฉพาะ ถึงจะบอกว่าเป็นเพราะอีกฝ่ายก็เถอะ แต่เอาเข้าจริง ๆ เขาใช้พื้นที่ตรงนั้นในการทำกิจกรรมยามว่างหลาย ๆ อย่างมากกว่าอีกคนเสียอีก ไม่ว่าจะเป็นนั่งกินอาหาร ทำการบ้าน อ่านหนังสือ ฟังเพลง หรือแม้กระทั่งมองดูวิวทิวทัศน์ที่เป็นตึกสูงเสียดฟ้าอย่างเซี่ยงไฮ้ทาวเวอร์ ต้องบอกว่าเป็นโชคดีของเขาที่หอพักนี้ถูกสร้างขึ้นทีหลังและยังอยู่ห่างจากหอพักอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยอีก ทำให้ในบริเวณนี้ไม่มีตึกอื่นๆ มาบดบังทิวทัศน์ยามค่ำคืนของมหานครเซี่ยงไฮ้ที่เต็มไปด้วยแสงสี

ห้องของเขานับว่ามีทำเลที่ดี นอกจากจะไม่ต้องเดินออกมานอกระเบียงแล้วพบเจอกับนักศึกษาหรือเหล่าบ้า ๆ แม่บ้านจากตึกฝั่งตรงข้ามแล้ว จากห้องของเขาสามารถมองเห็นยอดยานพาหนะที่ขับเคลื่อนอยู่บนท้องถนน รวมถึงเหล่าตึกสูงใหญ่ทั้งหลายที่ชอบเปิดสปอตไลท์ในเวลากลางคืนเป็นรูปร่างและสีล้นต่าง ๆ ทุกคนที่ได้มานั่งเล่นห้องของเขาต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าโคตรน่าอิจฉา

แต่สำหรับเขา...ต่อให้ทำเลดีขนาดไหน เมื่อมองขึ้นไปบนท้องฟ้ากลับไม่เห็นดวงดาวเลยแม้แต่ดวงเดียว เพราะแสงสว่างจาก

ดึกรามบ้านช่องที่อยู่บนพื้นโลกสว่างจ้าเกินไป มากจนทำให้คนที่ชอบแหงนหน้ามองฟ้าอย่างเขาถึงกับต้องสั่งวอลล์เปเปอร์ลายท้องฟ้าตอนกลางคืนที่มีแต่ดวงดาว ที่ดูแล้วคล้ายทางช้างเผือกมาจากแอปพลิเคชันสีแดง เพื่อเอามาติดไว้บนเพดานห้อง ถึงแม้จะรู้ว่ามันเป็นแค่เพียงภาพธรรมดาๆ ทว่าอย่างน้อยก็ทำให้จิตใจที่ว้าวุ่นและรุ่มร้อนของเขาสงบลงได้ในทุกครั้งที่นอนมองดวงดาวพวกนั้น

ใจจื่อเหียนนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเล็ก เอนแผ่นหลังให้แนบไปกับพนักพิงของเก้าอี้ พลังหมุนแก้วโกโก้ร้อนในมือไปมารวกับใช้ความคิด

“ตอนเด็ก ๆ ก็ไม่ได้ชอบดูดาวนี่นา...แต่พอโตขึ้นทำไมถึงสนใจพวกดวงดาวนะ” เขาตั้งข้อสังเกตกับตนเองไปพลางยกแก้วโกโก้ร้อนขึ้นจิบไปพลาง “มีเหตุผลอะไรที่ทำให้เราชอบนั่งมองดาวกัน?”

หัวสมองในตอนนี้อาจมีเขาค้างคาอยู่ที่ตัวเล็กจิ๋วกำลังแหวกว่ายอยู่ในห้วงความทรงจำ...ความทรงจำชิ้นแล้วชิ้นเล่าที่ลอยผ่านเข้ามาก็ไม่ได้ช่วยให้เข้าใจเลยแม้แต่นิดว่าทำไมถึงชอบนั่งมองดาว เจ้าตัวเล็กจิ๋วแหวกว่ายรือคั่นห้วงความทรงจำของเขาจนเหนื่อยล้า สุดท้ายแล้วก็หาคำตอบให้ตนเองไม่ได้ว่าเพราะอะไร

“เฮ้อออ...เอาเถอะ ช่างมันก่อน” สุดท้ายใจจื่อเหียนก็ยอมแพ้และเลือกที่จะปล่อยให้ความสงสัยนี้ลอยหายไปกับสายลมที่พัดเข้ามาปะทะที่ข้างแก้ม

โกโก้ร้อนในแก้วมัคคลายยูนิคอร์นสีชมพูหวานแหววหมดไปแล้ว แต่ตัวเขายังคงนั่งนิ่งๆ สายตาเหม่อลอยออกไปไกลไม่ได้เพ่งมองอะไรเป็นพิเศษ ในหัวตอนนี้คิดถึงแต่ความอบอุ่นที่ยังแผ่ซ่านอยู่รอบๆ หัวใจของตน รวกับจะตอกย้ำให้รับรู้ถึงความอบอุ่นท่ามกลางความมืดมิดในตอนนั้นเป็นของจริง

ร่างสูงโปร่งนั่งมองวิวของมหานครเชียงใหม่ไปอีกสักพักใหญ่ๆ ก่อนจะหยัดกายลุกขึ้นเดินกลับเข้าไปข้างใน ทิ้งตัวลงบนเตียงนอน

อีกครั้ง ตอนนี้ดีเสียว่า... แล้ว เขายังมีเวลาให้ได้พักผ่อนอยู่เกือบ ๆ สามชั่วโมง

ละล้าละลังเพียงครึ่งจิตตสันใจล้มตัวลงนอนอีกครั้งหนึ่ง ใจจือเหียนเหียนดกกายไปมาสองสามครั้ง และเมื่อร่างกายได้สัมผัสกับเตียงนอนอันแสนนุ่ม ความอบอุ่นที่เคยได้รับก็แผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย ความง่วงงุนตาโถมเข้ามาจนน่าแปลกใจ เปลือกตาสีน้ำตาลหนักอึ้งจนไม่สามารถยื้อต่อไปได้อีก

“ถ้าถึงตอนเช้าแล้ว...มันยังจะอบอุ่นอยู่มั๊ยนะ”

นั่นคงเป็นคำพูดประโยคสุดท้ายของเจ้าของเตียงนอน หลังจากนั้นเขาก็เข้าสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง...และเป็นอีกครั้งที่เขานอนหลับด้วยท่าทางที่เป็นธรรมชาติและผ่อนคลายอย่างถึงที่สุด และคำคินนี้ก็คงเป็นคำคินที่ใจจือเหียนได้นอนหลับอย่างเต็มอ้อมที่สุดท่ามกลางความอบอุ่นที่โอบล้อมร่างกายของเขา...

2

ท้อฟ้าในยามค่ำกึ๋น

นาฬิกาปลุกส่งเสียงดัง มือเรียวปิดป้ายไปทั่ว ก่อนจะคว้า
มือถือของตนได้ ดวงตากลมปรือขึ้นเล็กน้อยเนื่องจากยังสลัดความ
ง่วงออกไปได้ไม่หมด

เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาก็เข็ดตลิ่งใจล้มตัวลงนอนอีกรอบ
ในตอนแรกก็คิดว่าตัวเองคงไม่หลับอย่างแน่นอน แต่กลับกลายเป็น
ว่าเขาหลับ...หลับสนิท และท่าทางการนอนก็เป็นในรูปแบบปกติ
เหมือนคนทั่วๆ ไป

“อือออ แอปดิมอง” เสียงนุ่มพึมพำเบาๆ พร้อมกับหลับตาลง
อีกครั้งเพื่อตั้งสติแล้วค่อยลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัว เขาใช้เวลาไม่นาน
นักในการจัดการกับตัวเองและสัมภาระที่จะต้องนำไปเที่ยวทะเลใน
ครั้งนี้

บ้านพักตากอากาศของเสวียนลูนันตั้งอยู่ที่เมืองแห่งหนึ่งใน
มณฑลซานตง เมืองแห่งนี้ถูกโอบล้อมไปด้วยทะเลและภูเขา มี
ทัศนียภาพสวยงามและภูมิอากาศสดชื่น ก็ต้องบอกว่าบ้านตระกูล
จางเข้าใจเลือกเมืองที่จะทำบ้านพักตากอากาศไม่่น้อย

แต่การเดินทางจากเชียงใหม่ไปยังเมืองชิงเต๋านั้นทำได้แค่
โดยสารเครื่องบินภายในประเทศเพียงเท่านั้น ซึ่งการเดินทางใช้เวลา
ชั่วโมงกว่า ๆ ก็ถึงยังที่หมายแล้ว

และตอนนี้พวกเขาทั้งหมดก็มายืนเสนอน้ำกันอยู่ที่สนาม
บินผู้ต่งเพื่อรอขึ้นเครื่องไปยังชิงเต๋

“เหยียนเหยียน...กินนี่เร็ว ฉันไปต่อแถวซื้อเองเชียวนะ!”
เสวียนลู่อื่นด้วยกระดาษที่บรรจุเสียวหลงเปามาให้เขาที่นั่งสไลด์หน้า
จอมือถืออยู่

“ขอบคุณนะ แล้วยากินอะไร”

เสวียนลู่อื่นเล็กน้อย มือบางยกจือฟานถวนให้อีกคนดู “ฉัน
กินเจ้านี่ละ...เห็นวางขายตั้งหลายใส่เลยเหมามาเกือบหมดเลย!”

จือฟานถวนเป็นอาหารที่มีความผสมผสานระหว่างแซนดวิช
ของยุโรปกับข้าวปั้นของญี่ปุ่น วัตถุดิบที่ใช้ทำก็เป็นข้าวเหนียวที่ข้าง
ในจะไส้ไส้ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นไส้หมู ไส้เนื้อ ไส้ผัก หรืออื่นๆ ถือว่า
เป็นอาหารที่นิยมกินคู่กับปาท้องไก่หรือน้ำเต้าหู้ในยามเช้า...และ
แม้ว่าตอนนี้จะเที่ยงแล้ว แต่สำหรับเสวียนลู่อื่นที่รักการกินจือฟานถวน
ก็ไม่ลังเลที่จะกวาดมันมาทุกใส่ที่ร้านเขามีขาย

หญิงสาวหนึ่งเดียวในกลุ่มเห็นอาหารที่เสวียนลู่อื่นอยู่ก็ได้แต่
ส่ายหน้าไปมา

“นายกะจะกินให้อิ่มก่อนขึ้นเครื่องเลยหรือยังงั้นอะ?”

ใบหน้าหวานเบะออกเล็กน้อย “ก็ฉันอยากกินนี่! เธอไม่อยาก
กินก็ไม่ต้องกิน ฉันอุตส่าห์ซื้อมาเผื่อ!”

“ถ้าอุตส่าห์มากก็ไม่ต้อง!”

เป็นแบบนี้แทบจะทุกครั้งสำหรับกลุ่มของพวกเขา เสวียนลู่อื่น
กับร่วรานเป็นไม้เบื่อไม้เมากัน ถ้าวันไหนสองคนนี้ได้พูดจาทัก
กัดกันเป็นอันต้องกินไม่ได้นอนไม่หลับไปเสียทุกที ซึ่งมันทำให้
คนกลางอย่างเขากับไคถึงกับเหนื่อยหน่ายใจ

“หยุดทะเลาะกันสักทีเถอะ...โตจนป่านนี้แล้วยังทะเลาะกันอยู่อีก” ไศพุดเสียงเรียบ มือหนาคว้าถุงใส่ฉือฟานถวนในมือคนตัวเล็กมาพร้อมกับโยนใส่หมูสับและใส่หมูแดงให้ร่วหราน แล้วก็หยิบใส่ที่ตัวเองอยากกินพร้อมส่งคืนให้เจ้าของ

“แต๊งก์” หญิงสาวรับฉือฟานถวนมาแล้วจึงบอกขอบคุณอีกคนไป

เสวียนลู่กัดริมฝีปากแล้วโวยวายออกมา “ฉันเป็นคนชื่อนะ... เธอต้องขอบคุณฉันเซ!”

ร่วหรานเหี้ยมด้อมเล็กน้อย ขาเรียวสรววดขึ้นนั่งไขว่ห้างพร้อมกับยกคิ้วกว่นประสาทไปให้เจ้าของอาหาร “ไม่ใช่!”

อันที่จริงแล้วหญิงสาวไม่ได้ไม่ชอบหน้าเสวียนลู่ ก็เพราะทั้งชอบ ทั้งรักและเอ็นดูถึงได้ชอบหาเรื่องแกล้งอีกคน เพราะในเวลาที่เสวียนลู่ทำหน้าบู๋จากการโดนขัดใจหรือเถียงใครไม่ชนะมันดูน่ารักในสายตาของเจ้าหล่อนเอามากๆ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เธอชอบลับฝีปากกับคนตัวเล็กตรงหน้าอยู่แทบจะทุกเมื่อเชียววัน

“ยัยปีศาจ!”

“ไฉนนะไอ้เตี้ย!”

“แบร์!”

ลิ้นเล็กสีแดงสดแลบออกมาเล็กน้อย ก่อนที่เจ้าตัวจะหันไปสนใจอาหารตรงหน้าพร้อมกับกัดฉือฟานถวนเสียเต็มคำ แก้มขาวพองออกในทันทีเมื่อในช่องปากถูกเติมเต็มด้วยข้าวเหนียวและหมูสับ

เห็นแบบนี้แล้วมันน่าเอ็นดูมากเลยใช่มั้ยเล่า?!

ใช้เวลาไม่นานเท่าไรนัก เครื่องบินก็ลงจอดที่สนามบิน
หลิวติงในเมืองชิงเต่า หลังจากที่ได้สัมภาระและผลัดกันเข้าห้องน้ำเพื่อทำธุระส่วนตัวแล้ว ทั้งสี่คนก็ออกมารอรถของที่บ้านเสวียนลู่กัน

ที่หน้าทางเข้าสนามบิน

ไม่ถึงยี่สิบนาทีรถเก๋งสีดำคันสวยของตระกูลจางก็มาจอดเทียบตรงหน้า ก่อนที่คนขับรถซึ่งสวมชุดสูทสีดำสนิทจะลงจากรถมาเพื่อเอาสัมภาระของพวกเขาไปเก็บและเปิดประตูให้พวกเขาเข้าไปนั่ง

เรียกได้ว่าการมาเที่ยวทะเลในครั้งนี้...พวกเขาถูกปฏิบัติอย่างกับคุณหนู คุณชายก็ไม่เชิง

เส้นทางระหว่างสนามบินไปยังบ้านพักตากอากาศของตระกูลจางนั้นใช้เวลาประมาณชั่วโมงถึงชั่วโมงครึ่ง วิถีชีวิตคนสองข้างทางที่ปรากฏแก่สายตาของพวกเขา นั้นสร้างความตื่นตาตื่นใจได้ไม่น้อย อาจจะเป็นเพราะเมืองนี้เคยตกเป็นเมืองขึ้นของเยอรมนีมาก่อน ทำให้ตึกกรมบ้านช่อง ทศนิยภาพ สภาพแวดล้อม และบรรยากาศของเมืองนี้ให้กลิ่นอายของความเป็นยุโรปมากกว่าความเป็นเอเชีย เมืองนี้เลยต่างจากเมืองอื่นๆ ในประเทศจีนเป็นอย่างมาก เหมือนพวกเขาหลุดมาอยู่อีกที่ที่หนึ่งที่ไม่ใช่ในแผ่นดินจีน เพราะแบบนี้นี่ละมีคนส่วนมากเลยเรียกที่นี่ว่าเป็น ‘สวิตเซอร์แลนด์เมืองจีน’

อากาศของที่นี่ค่อนข้างสะอาดเมื่อเทียบกับความแออัดของมหานครเซี่ยงไฮ้ คุณชายจางที่เห็นเพื่อนสนิทเขาแต่นั่งมองวิวข้างทาง มือเรียวแนบกับกระจกก็อดดยกยืมเอ็นดูไม่ได้ จึงหันไปบอกให้คนขับรถช่วยเปิดกระจกฝั่งของใจจื่อเหยียนให้หน่อย

เมื่อกระจกฝั่งใจจื่อเหยียนถูกเปิดออก ทั้งวัหวานและไคต่างก็เขยิบเข้าไปหาอีกคนแทบจะทันที ทั้งสามคนต่างพากันชี้ชวนกันและกันให้ดูสถาปัตยกรรมต่างๆ ที่ตกแต่งสไตล์แบบยุโรป รวมถึงร้านกาแฟ ร้านอาหาร และสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่รถขับผ่านทุกสิ่งในเมืองทำให้ทั้งสามคนที่ไม่เคยมาที่แห่งนี้ตื่นตาตื่นใจได้ไม่น้อยเลยทีเดียว ถือว่าเสวยบุญทำภารกิจนี้ผ่าน!

ใช้เวลาไม่นานรถเก๋งสีดำคันหรูก็เคลื่อนมาจอดยังหน้าบ้าน พักตากอากาศของตระกูลจางเป็นที่เรียบร้อยแล้ว บ้านพักหลังนี้เป็นบ้านที่คณปฐุของเสวียนลู้อื้อและทำการรีโนเวทใหม่ทั้งหลังให้มีความวินเทจสไตล์ยุโรปซึ่งก็ออกมาดูสวยแปลกตามากสำหรับพวกเขา

ภายในบ้านกว้างขวางและถูกแบ่งออกเป็นสัดส่วนอย่างชัดเจน ภายในตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นและน้อยสี ให้ความรู้สึกสบายตาและปลอดโปร่ง ที่นี้มีทั้งหมดสองชั้น โดยที่ชั้นสองนั้นถูกแบ่งออกเป็นสามห้องนอนและสามห้องน้ำในตัว

ร่วหรานหญิงสาวที่แม้จะนิสัยแมนยิ่งกว่าผู้ชายนั้นถูกเจ้าของบ้านตบใจไปอยู่ที่ห้องท้ายสุดของตัวบ้านที่ไม่มีวิวทะเลให้เซย์ชม ส่วนตัวของโจวจื่อเหียนนั้นคุณชายจางก็ยกห้องนอนที่มองเห็นหน้าต่างตรงข้างเตียงจะเห็นวิวสวยๆ ของทะเลและสามารถมองเห็นท้องฟ้าสีสดใสสวยสดได้โดยที่ไม่มีอะไรมาบดบัง และโคก็เลยต้องมานอนห้องเดียวกันกับคนที่ตัวเล็กกว่าตนอย่างช่วยไม่ได้

เพราะถ้าให้โคไปนอนกับร่วหรานก็คงไม่เหมาะ...แม้สองคนนี้จะดูแมนพอๆ กันก็เถอะ แต่อย่างไรร่วหรานก็ยังมิเพศสภาพเป็นผู้หญิงอยู่ดี แค่มุมที่เยื้องต่างบ้านต่างเมืองกับพวกเขาที่ตกเป็นเป้าหมายของคนอื่นๆ จะแย่อยู่แล้ว

และโคก็ไม่สามารถไปนอนกับโจวจื่อเหียนได้...เพราะใครๆ ต่างรู้ดีว่าเพื่อนของพวกเขา นั้นโลกส่วนตัวสูงมากขนาดไหน นอกจากอีกฝ่ายจะนอนคนเดียวจนเป็นความเคยชินไปแล้ว พวกเขาเองก็พอจะจับความรู้สึกเล็กๆ ของโจวจื่อเหียนได้ว่าในยามค่ำคืนอีกฝ่ายต้องการเวลาและความเป็นส่วนตัวในการขบคิดเรื่องราวบางอย่าง แม้พวกเขาจะไม่ว่ามันคือเรื่องอะไร แต่ก็คงจะเป็นการดีกว่าถ้าไม่เข้าไปรบกวนเวลานั้นของเพื่อน

“เสียวหราน เหียนเหียน...เจอกันข้างล่างตอนหกโมงเย็นนะ ฉันจะพาไปกินอาหารทะเลร้านเด็ด” เสวียนลู้อื้อแจจางราย

ละเอียดยุติวันนี้ของพวกเขา ซึ่งก็ไม่มีอะไรมาก เพียงแค่พักผ่อนตามอัธยาศัย แล้วตอนหกโมงเย็นค่อยไปเจอกันข้างล่างเพื่อไปรับประทานอาหารเย็นกันก็เท่านั้นเอง

“โอเค ถ้าฉันเผื่อหลักก็โทร. ปลุกกันด้วยละ” รวีรหรรษาว่าจบก็ผลักประตูไม้สีขาวสะอาดตาเข้าห้องของตนเองไปทันที

“หกโมงเย็นเจอกันนะ...พวกนายอยู่ด้วยกันก็อย่าตีกันละ” เขาว้ายิ้ม ๆ พร้อมกับโบกมือลาเพื่อนสนิทอีกสองคนแล้วค่อยหมุนตัวกลับเข้าห้องไป

ภายในห้องนอนของเขาถูกตกแต่งด้วยโทนสีขาวทั้งหมด มันให้ความรู้สึกสงบและอบอุ่นอย่างน่าประหลาด เติบโตนอนขนาดใหญ่ที่สามารถนอนสองหรือสามคนได้สบาย ๆ ถูกปูด้วยผ้าปูเตียงสีขาวครีม หมอนและผ้าคลุมก็ยังเป็นสีขาวครีมเช่นเดียวกัน เมื่อมองไล่ไปยังโต๊ะตัวเล็กที่วางติดกับหน้าต่างบานใหญ่ที่มีผ้าม่านสีขาวสะอาดตาประดับไว้ก็ยังเป็นโต๊ะไม้ชั้นดี ทุกอย่างในห้องนี้ดูมีความเข้ากันแม้จะคุมโทนสีขาวทั้งหมด แม้กระทั่งดอกเยอบีร่าหลากสีที่ปักอยู่บนแจกันก็ให้ความรู้สึกกลมกลืนและไม่ขัดกับสีอื่น ๆ ในห้องเลยแม้แต่หน่อย

มองผ่านหน้าต่างบานใหญ่ออกไปก็จะพบกับวิวของทะเล ที่กว้างสุดลูกหูลูกตาจนจดเข้ากับเส้นขอบฟ้าที่มึนกล่น้อยบินตัดผ่านทุกสิ่งที่มองเห็นจากหน้าต่างห้องนี้นั้นสวยงามราวกับภาพวาด เมื่อเห็นดังนั้นแล้วจึงตัดสินใจหยิบเครื่องมือสื่อสารของตนออกมาพร้อมกับเปิดแอปฯ ถ่ายรูปและกดถ่ายรูปทะเลเป็นรูปแรกหลังจากที่มาเหยียบที่เมืองนี้

“เหลือเวลาอีกสี่ชั่วโมงกว่าจะถึงเวลานัด งั้นนอนพักสักหน่อยดีกว่า” พึมพำตัดสินใจกับตัวเองได้แบบนั้นก็ล้มตัวลงนอน ในครั้งนี้ใจจือเหยียนเลือกที่จะนอนในท่านอนแบบคนปกติดู เขาเองก็

อยากรู้เช่นกันว่าถ้าความอบอุ่นที่เคยได้รับมาเมื่อคืนมันหายไป แล้ว เขาจะสามารถนอนได้แบบที่คนปกตินอนหรือเปล่า

เปลือกตาสิบลค้อย ๆ ปิดลงเมื่อรู้สึกว่าร่างกายต้องการการพักผ่อน แม้จะไม่ได้ใช้เวลาบนเครื่องบินนานขนาดบินข้ามประเทศหรือข้ามทวีป แต่ความเหนื่อยล้าที่สะสมจากการทำงานพาร์ตไทม์ไปด้วยเรียนไปด้วยก็ทำให้ร่างกายของเขาสามารถประจักษ์ว่าอยากจะพักผ่อนได้ทุกที่ทุกเวลา

เมื่อความง่วงงุนเริ่มเข้าครอบงำ สติสัมปชัญญะเริ่มเลือนราง แต่กลับรู้สึกได้ถึงแรงสัมผัสที่ศีรษะ แม้จะเป็นสัมผัสที่บางเบาแต่ใจก็เหวี่ยงนึ้งรู้สึกได้ มันเป็นความอบอุ่นที่แผ่ซ่านตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า และที่มันให้ความรู้สึกอบอุ่นที่สุดก็คงหนีไม่พ้นหัวใจของเขาที่มันทั้งอบอุ่นและให้ความรู้สึกปลอดภัย เพียงแค่สัมผัสผะแผ่วที่ได้รับก็ทำให้คนที่เอนตัวลงนอนจมเข้าสู่ห้วงนิทราได้ในเวลาอันรวดเร็ว

“เสียวเหวี่ยง...เจ้ากำลังทำอะไรอยู่หรือ”

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นในโสตประสาทของเขา ทำให้ใจก็เหวี่ยงต้องลืมตาขึ้นมามอง แล้วหยัดกายลุกขึ้น ก่อนจะพบว่าที่นี่ไม่ใช่ห้องนอนในบ้านพักตากอากาศของตระกูลจาง สถานที่นี้น่าจะเป็นบ้านคน แต่ดูแล้วค่อนข้างเก่าแก่และคร่ำครึไปหน่อยสำหรับยุคปัจจุบันแบบนี้

“ที่นี่ที่ไหนกัน” เขาพึมพำกับตนเอง ดวงตากลมกะพริบตาถี่เพื่อให้สายตาสามารถโฟกัสกับเงาของคนสองคนที่อยู่ตรงหน้าได้

เงาสองร่างนั้นช่างคล้ายคลึงคลบลคลา เหมือนว่าเขาจะเคยเห็นรูปร่างแบบนี้ที่ไหน จับพลันก็มีแสงสว่างคล้ายกับแสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามา ใจก็เหวี่ยงเบิกตากว้างเมื่อใบหน้าของคนที่หันมาทางที่เขายืนอยู่นั้น คนคนนั้นมีใบหน้าคล้ายเขาอย่างกับฝาแฝด!

แตกต่างกันเพียงแค่การแต่งกายก็เท่านั้น คนคนนั้นแต่งกายคล้ายกับคนจีนในยุคโบราณที่เขาเคยดูตามซีรีส์ที่ฉายทางโทรทัศน์ ส่วนอีกคนนั้นไม่เห็นหน้าเพราะเหมือนมีม่านหมอกมาปกคลุมร่างกายท่อนบนของอีกฝ่ายไว้ แม้กระทั่งชื่อเรียกที่คนหน้าคล้ายกับเขาเรียกอีกฝ่ายก็ยังไม่ได้ยินมันเลยแม้แต่บ่อย

ครั้นจะเดินเข้าไปใกล้ คนทั้งสองก็ดูเหมือนจะขยับห่างออกไป รวบรวมว่าเป็นภาพเหตุการณ์ที่เขาไม่อาจไปแตะต้องได้ ทำได้แค่ยืนดูสองคนนี้พูดคุยกันเพียงเท่านั้น

ตอนที่คนสวมชุดจีนโบราณกำลังเอ่ยเรียกชื่อของอีกฝ่าย ตัวเขาเองก็พยายามเงี่ยหูฟังชื่อของคนคนนั้นแต่ก็ไม่เป็นผล เมื่อถึงตอนที่ควรจะเอ่ยชื่อ เสียงของฝ่าฝ่ดในความคิดของใจจื่อเหียนก็พลันหายไป

“ฮะ...ข้ากำลังจะไปตลาดขอรับ”

“เข้าไปด้วยได้หรือไม่”

ร่างสูงโปร่งพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะฟังการสนทนาของคนทั้งคู่ เขาสัมผัสได้ว่าน้ำเสียงทุ้มแบบนี้ เป็นน้ำเสียงเดียวกันกับที่เคยได้ยินเมื่อคืนที่ห้องพักนักศึกษของเขาเอง

“ต้องเป็นคนเดียวกันแน่ๆ...แต่เราไม่ได้ยินชื่อแล้วก็มองไม่เห็นหน้าของเขาด้วยนี่สิ!”

ดวงตากลมโตหรือเล็กลง เขากวาดตามองผู้ชายที่ยืนหันหลังให้ อีกฝ่ายตัวสูงกว่าตนตั้งหลายเซนติเมตร รูปร่างก็ดูสูงใหญ่กำยำ ดูแข็งแรงเหมือนคนรักการออกกำลังกาย คนคนนี้ก็แต่งกายคล้ายกับคนจีนในสมัยโบราณเหมือนฝ่าฝ่ดของเขา แต่ที่แตกต่างกันออกไปคือเสื้อผ้าของอีกฝ่ายดูจะหรูหราเพราะปักเลื่อมสีทองสวยสด ดูก็รูปร่างน่าจะเป็นผู้ลากมาดีแน่ๆ

“หือออ---ไม่มีอันใดทำหรือ”

“มีสิ...ตามเจ้าไปตลาด คือสิ่งที่ข้าต้องทำ”

เขาพยายามสังเกตสีหน้าของโจวจื่อเหียนอีกคนหนึ่งที่ทำหน้าราวกับหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกเมื่อเจออีกคนตอบกลับไปเช่นนั้น ก่อนที่จะได้ยินเสียงถอนหายใจดังมาจากตัวเขาอีกคน

“ถ้าไม่โอเคก็ไล่คนนั้นกลับไปสิ” คนที่ชุมนุมเหตุการณ์ ไม่สิ... เรียกชุมนุมก็ไม่ถูก ในเมื่อเขายืนมองแบบโจ่งแจ้ง แต่ดูสองคนนั้นจะไม่รู้สึกถึงการมีอยู่ของเขาเสียเท่าไร

สุดท้ายแล้วโจวจื่อเหียนอีกคนหนึ่งพร้อมกับผู้ชายคนนั้นก็พากันเดินเคียงข้างกันไปเสียเฉย ๆ แต่สิ่งที่ทำให้โจวจื่อเหียนคนนี้ตกใจมากที่สุดก็คือการที่สองคนนี้จับมือกัน! ไม่ใช่สิ...ผู้ชายคนนั้นถือวิสาสะดึงมือของโจวจื่อเหียนคนนั้นไปกุมเอาไว้

“ทำไมไม่สะบัดออกเล่า!” เขาตะโกนออกมาแทบจะในทันทีที่เห็นแบบนี้ แต่ก่อนที่จะได้เดินตามคนทั้งสองไป อาการปวดศีรษะก็จู่โจมเข้ามาในทันที

“...อีก!” สองมือยกขึ้นกุมศีรษะของตนเอาไว้ ร่างสูงโปร่งค่อย ๆ หลุดตัวลงนั่งกับพื้นหญ้า ดวงตาปิดแน่นราวกับสกัดกั้นความเจ็บปวดหวังให้มันทุเลาลง

“ปะ...ปวด...ปวดหัว”

โจวจื่อเหียนเริ่มนอนแผ่ไปกับพื้นพร้อมกับกุมศีรษะของตนเอาไว้อยู่แบบนั้น ร่างกายบิดเร่าไปมาด้วยความทรมานแต่ทำอะไรเขาก็ตื่นจากฝันนี้ไม่ได้เสียที

“ฮือออ...ไม่ไหว ไม่ไหวแล้ว ปวดหัว ฮือออ หลงเหลือช่วยด้วย!”
เฮือก!

โจวจื่อเหียนเบิกตาโพล่ง เขากระเด็นตัวลุกขึ้นจากที่นอนอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะรับรู้ได้ถึงการสัมผัสที่แผ่นหลังชิ้นเหงื่อของตน นัยน์ตากว้างหันไปมองหาต้นตอของการสัมผัสก็เจอเข้ากับเสวียนลู่วิ่งที่วางอยู่ข้างเตียง ใบหน้าเล็ก ๆ ของอีกคนดูเป็นกังวล ดวงตาของอีกฝ่ายดูปริมน้ำคล้ายคนกำลังจะร้องไห้

“เหยียนเหยียน...เป็นอะไร” เสวียนลู่ถาม ในน้ำเสียงนั้นสั้น
เล็กน้อยให้คนฟังสัมผัสได้

“...ฉัน”

“นายตะโกนเสียงดังลั่นเลย ฉันมาเคาะประตู นายก็ไม่ยอม
มาเปิดให้ จนเสวียนลู่กับไควิ่งมาพร้อมกับกุญแจสำรอง” ร่วหราน
อธิบาย

ตอนที่เธอกำลังถ่ายรูปห้องนอนที่ตัวเองนอนเพื่ออัปลง
แอปฯ แชรรูปอยู่นั้น จู่ๆ เธอก็ได้ยินเสียงตะโกนไม่ได้ศัพท์ของเพื่อน
สนิทจึงได้รับวิ่งออกจากห้องมา มีอบางเคาะประตูห้องเรียกคนใน
ห้องซ้ำแล้วซ้ำเล่า อีกคนก็ไม่ยอมมาเปิดให้ เธอจึงตะโกนเรียก
เสวียนลู่กับไคให้มาเปิดห้องให้หน่อย

เสวียนลู่เองที่ได้ยินเสียงร้องของเพื่อนสนิทตั้งแต่แรกแล้ว
ที่มาช้าก็เพราะมัวแต่ไปเอากุญแจสำรองจากพ่อบ้านของตัวเอง กว่าจะ
จะเข้ามาในห้องนอนของโจวจื่อเหยียนได้เลยกินเวลาไปหลายนาที

สภาพของเพื่อนสนิทที่นอนอยู่บนเตียงนั้นดูน่าสงสาร เมื่อ
คนเพื่อนหลับไม่ได้สติดูอยู่บนเตียงเอาแต่กุมศีรษะพร้อมกับบิดตัว
ไปมาด้วยความทรมาน เปลือกตาปิดแน่นสนิทพร้อมกับส่งเสียง
ร้องให้ที่ดังออกมาจากริมฝีปาก ไหนจะหยาดน้ำตาที่ไหลลงมาตาม
ข้างแก้มของอีกฝ่าย กว่าจะปลุกให้ตื่นได้ก็แทบแย่

พวกเขาได้ยินไม่ชัดเท่าไรว่าอีกคนเรียกหาใคร...รู้แค่เพียงว่า
พอเรียกชื่อของใครบางคน เปลือกตาที่เคยปิดสนิทของเพื่อนก็เปิด
กว้างขึ้นแทบจะทันที

“ฉัน...ฉันฝันแปลกๆ นะ โทษทีนะ” เขาละล้าละลักขอโทษ
เพื่อน ๆ ทันทีที่ฟังร่วหรานอธิบายจนจบ

ก่อนนั้นในอกยังเต้นโครมครามไม่ยอมหยุด ร่างกายมันทั้ง
เหนียวทั้งล้าอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน นอกจากนั้นยังมีอาการปวด
ศีรษะที่จู่โจมเข้ามาแบบไม่ทันตั้งตัว ไหนจะชื่อของใครบางคนที่เขา

ตะโกนเรียกก่อนที่จะตื่นนั้นอีก

‘ชื่อของใครกัน? แล้วชื่อที่เราตะโกนเรียกนั้นคือชื่ออะไร
ทำไมถึงจำชื่อไม่ได้?’

“เย็นนี้เราทำอาหารกินกันที่นี่ก็แล้วกันนะ” เจ้าของบ้านตัว
เล็กเอ่ยขึ้นทันทีที่เห็นว่าเพื่อนของตนเองเริ่มมีอาการเหม่อลอยขึ้น
มาอีกครั้งหนึ่ง

“ไม่เป็นไร...ไปหาอะไรกินในเมืองกันดีกว่า ฉันไม่อยาก
เป็นต้นเหตุให้ทริปเที่ยวในครั้งนี้อะไรหรอกนะ” เสียงนุ่มริบเอ่ยแย้ง
มาถึงซึ่งแต่ไม่เท่าไรเขาก็ทำให้เพื่อนทั้งสามไม่สบายใจเสียแล้ว

“มันไม่ร่อยหรอกว่า ชื่ออาหารทะเลสด ๆ มาย่างกินที่สวน
ข้างบ้านก็ได้” โค้ทที่เจียบอยูนานก็พูดขึ้นมาบ้าง สภาพของโจวจื่อ-
เหียนที่ได้เห็นนั้นมันหนักหนาในความรู้สึกของพวกเขาเป็นอย่างมาก

เหตุผลที่พวกเขาทั้งสามคนเลือกจัดทริปมาที่ซึ่งแต่ก็ไม่ใช่อะไร...พวกเขาไม่ได้อยากมาเที่ยวที่ไกล ๆ แบบนี้ แต่เพราะช่วง
หลัง ๆ มาเนี่ยพวกเขารู้สึกว่าโจวจื่อเหียนมีบางสิ่งบางอย่างอยู่ในใจ
อีกฝ่ายทำตัวเหมือนกับว่าตัวเองไร้ตัวตนอยู่บนโลกใบนี้ แม้เวลารวมกลุ่มสนทนากัน หรือเวลาอยู่ข้างนอกกับกลุ่มเพื่อนในสาขา คน
บนเตียงจะยิ้มแยมและดูร่าเริงสดใส แต่พอหลับหลังเพื่อนพวกนั้น
โจวจื่อเหียนมักจะมีใบหน้าที่ยับยั้งและดวงตาที่เศร้าสร้อยอยู่
เสมอ

พวกโคเองก็ไม่รู้สาเหตุว่าที่อีกฝ่ายเป็นอย่างนี้เพราะอะไร
สิ่งที่พวกเขาทำได้ก็แค่จัดทริปพาเพื่อนผู้แสนดีของพวกเขา
พักผ่อนหย่อนใจก็เท่านั้นเอง

“ตามนั้นแหละ...ฉันเองก็ไม่ได้อยากเข้าเมือง อยากนั่งเสพ
บรรยากาศชิลชิลที่นี่มากกว่า อยากเมาก็จะได้เมาให้เต็มที่!”

“น้อย ๆ น้อย ๆ ยัยปีศาจ เธอเป็นผู้หญิงจะมาเมาปลิ้นที่นี้

“ไม่ได้นะ!”

“ทำไมยะ...หรือเกิดพิศวาสันขึ้นมา”

“ไอ้โฮ กล้าพูดมากแม่...กล้ามากจริง ๆ” เสวียนลู่พูดด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า เขาหลิวตาไปมาอย่างยียวนกวนประสาท เรียกทั้งรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

สุดท้ายแล้วอาหารมื้อแรกที่เมืองชิงเต่าของพวกเขา ก็จบลงด้วยการสั่งซื้ออาหารทะเลสด ๆ แล้วนำมาปิ้งย่างกันเองที่สวนข้างบ้านพักตากอากาศ ซึ่งก็ได้ความรู้สึกและความสนุกสนานไปอีกแบบ

หลังจากที่ทั้งสี่คนนั่งสังสรรค์กันจนดึกดื่น ทุกคนในบ้าน

ต่างแยกย้ายกันเข้าห้องนอนใครห้องนอนนั้น กว่าใครจะลากลับหอนที่เมาและไปถึงเตียงนอนในห้องได้ก็เล่นเอาเหงื่อตก เวลาที่หญิงสาวเมามากจะมีแรงและพลังกำลังเยอะยิ่งกว่าเดอะฮัลค์เสียอีก คิดแล้วก็ตลกตอนที่โคลากลับหอนไปกับพื้นบ้านจนถึงห้องนอน เสวียนลู่ที่เดินถือกระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์ของเพื่อนสาวอยู่ทางด้านหลังก็ไม่วายโดนสาวเจ้าอาละวาดตีขาไปมาจนรัศมีของขาเรียวสยบนั้นฟาดเข้าเต็ม ๆ ที่หน้าแข้งของคุณชายจาง เล่นเอาอีกฝ่ายน้ำตาเล็ดอย่างช่วยไม่ได้

เข้มนั่นบนนาฬิกาข้อมือบ่งบอกว่าตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงคืนแล้ว ยามค่ำคืนในละแวกบ้านพักตากอากาศนี้ค่อนข้างเงียบสงบและเป็นส่วนตัว

แม้จะเงียบสงบและดึกดื่นขนาดไหนแล้ว แต่ใจจื้อเหียนกลับนอนไม่หลับ เขาพลิกตัวไปมาบนเตียงกว้างมาเกือบสามสิบนาทีแล้ว จึงตัดสินใจสวมเสื้อกันลมแล้วค่อย ๆ เดินออกมานอกตัวบ้าน

เขาเรียวก้าวเท้าไปตามผืนทราย สายตาทอดมองไปยังคลื่นทะเลที่สาดซัดเข้าฝั่ง น้ำทะเลระลอกแล้วระลอกเล่าที่ถูกสายลมพัด

มากระทบเข้าที่ข้อเท้าของเขา

ทุกอย่างก้าวที่เดินย่ำทรายเต็มไปด้วยความหนักอึ้งและสับสน ก่อนที่ขาของเขาจะนำพาร่างกายมาหยุดยืนอยู่ที่ชนไม้ซึ่งถูกดัดแปลงให้มีพนักพิงเพื่อทำเป็นที่นั่งชมวิว

เขาทิ้งตัวลงนั่งพลางเหยียดกาย สูดดมเอากลิ่นอายของทะเลในช่วงหน้าร้อนเข้าไปจนเต็มปอด แผ่นหลังแทบทาบไปตามแนวยาวของพนักพิง ใบหน้าติดหวานเงยขึ้นมองท้องฟ้า

ดวงดาวน้อยใหญ่ดาดดาษแต่เต็มเต็มผืนฟ้าสีน้ำเงินดำ พระจันทร์ดวงกลมลอยเด่นเป็นสง่าท่ามกลางความมืดมิด

แม้จะมีดวงดาวน้อยใหญ่รายล้อม...แต่พระจันทร์ก็ยังอยู่อย่างโดดเด่นเช่นเดิม

“เจ้าเออแต่นั่งมองดาว...มิเห็นสนใจข้าเลย สนใจข้าหน่อยเถิดเด็กดี”

จู่ๆ สำเนียงภาษาจีนแปร่งๆ ก็ลอยเข้ามากระทบโสตประสาทการได้ยินของเขา ทำให้เจ้าตัวต้องหันซ้ายหันขวาเพื่อดูว่ามีใครมาข้อมบทละครแถวนี้หรือเปล่า

“ก็ไม่มีใครนี่นา...แล้วเสียงนั้นมาจากไหนกัน” ใจจือเหียนพึมพำกับตัวเอง เสียงที่ได้ยินนั้นมาจากที่ไกลๆ เหมือนกับว่าเขาเคยทำสิ่งนี้กับใครคนหนึ่งมาก่อน

สิ่งนี้ที่ว่าก็คือการนั่งมองดูดาวบนท้องฟ้ากับใครคนนั้น...

แต่คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก จำไม่ได้เลยแม้สักนิดว่าเขาเคยทำเรื่องแบบนี้ร่วมกับใคร สุดท้ายแล้วก็เลือกที่จะปิดความสงสัยนั้นทิ้งไปแล้วหันไปมองสิ่งสวยงามบนท้องฟ้าต่อ

ลมเย็นที่พัดมาจากทะเลถูกพัดปะทะเข้ากับผิวกายของคนที่นั่งจมอยู่กับความคิดของตนเอง นอกจากจะมีคำถามที่มักถามตนเองบ่อยๆ เกิดขึ้นแล้ว ตอนนี้ก็มีความถามอีกหนึ่งคำถามผุดขึ้นมาในหัวสมองอยู่บ่อยครั้ง

เสียงที่ได้ยินบ่อย ๆ นั้น คือเสียงของใคร?

คิดจนหัวสมองแทบจะระเบิด ค้นหาทุกเศษเสี้ยวความทรงจำ แต่ก็เหมือนว่าจะไม่มีใครคนนั้นอยู่เลย

ฉับพลันความปวดหนึบก็แล่นเข้ามาปะทะที่กลางอกของเขา แรงบีบรัดที่มากเกินไปที่ร่างกายจะรับไหวทำให้ต้องยกมือขึ้นมาขยี้มแผ่นอกหวังให้ความอบอุ่นจากฝ่ามือช่วยคลายความปวดร้าวในครั้งนี้

มันเป็นความปวดร้าวที่ไม่มีต้นสายปลายเหตุ

เพียงแค่นึกถึงเจ้าของสำเนียงแปลกหูนั้น...ใจของเขาก็ปวดหนึบขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ค่อนข้างมั่นใจว่ามันไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวเขา...แต่มันเกิดขึ้นจากใครบางคน

ใครบางคน...ที่โจจื่อเหยียนก็รู้ว่าเขาคือใคร

ใครบางคน...ที่โจจื่อเหยียนก็รู้ว่าเขามีตัวตนจริง ๆ หรือไม่

“...อีก ทำไมมันธรรมดาแบบนี้” เสียงนุ่มล้นเครือเล็กน้อยพยายามอย่างมากที่จะทำให้ความรู้สึกของตนเองเข้าสู่สภาวะปกติ...แต่ก็ทำได้ยากยิ่งนัก

กว่าที่เขาจะควบคุมอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้นของตนได้นั้นก็ใช้เวลาสักพักใหญ่ ๆ โจจื่อเหยียนใช้เวลาหนึ่งมองท้องฟ้าในยามค่ำคืนอยู่แบบนั้นจนตัวเองพลอยหลับไปตอนไหนก็ไม่รู้

ลมหายใจเข้าออกที่เนิบนาบเป็นจังหวะเดียว บ่งบอกให้รู้ว่าเขานั้นนอนหลับลึก นอนหลับสนิทมากขนาดไหน

แม้ในยามที่เอนหลังนอนหลับบนเก้าอี้เช่นนี้ ก็ยังไม่วายยกขาขึ้นมาให้เข่าแนบชิดกับหน้าอก สองแขนก็ยังคงวาดกกอดตัวเองเอาไว้เพื่อไม่ให้รู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนเช่นเคย

ในระหว่างที่ใครบางคนกำลังนอนหลับสนิทบนเก้าอี้ไม่อยู่นั้น

จู่ๆ ก็มีเงาของใครบางคนปรากฏขึ้นมา เงาสายนั้นพาดผ่านไปตาม
ใบหน้าต่างมืดทึบของใจจื่อเหียน สองแขนแข็งแกร่งค่อยๆ ซ้อน
ร่างของคนทีนอนหลับสนิทขึ้นมาแนบอกร่วมกับกระชับกอดให้
แน่นเพราะเกรงว่าอีกฝ่ายจะตกลงพื้นระหว่างทางเดินกลับเข้าบ้าน
พัก

“หลับสนิทจริง” เสียงทุ้มเอื่อยขึ้นเบาๆ ในขณะที่ค่อยๆ วาง
ร่างในอ้อมแขนลงนอนบนเตียงนุ่ม

มือหนาเลื่อนขึ้นไปลูบศีรษะของอีกคนไปมาด้วยความเอ็นดู
ก่อนจะพูดบอกอีกคนที่นอนขดตัวอยู่ภายใต้ผ้าคลุมผืนหนาด้วย
น้ำเสียงที่อบอุ่นและอ่อนโยน “ฝันดีนะ”